

dats af 17de April 1807 § 11. Bestemmelserne i § 61 gaa ud paa at give ensartebe Regler for Afholdelsen af Udgifterne saavel ved døvstumme som ved blinde og idiotiske Børns Underholdning og Opdragelse, naar de anbringes i en Anstalt, der af Regjeringen erkjendes stiftet til deslige Børns Opdragelse. Under de omhandlede Udgifter har man medtaget Omkostningerne ved Børnenes Ekviperung og Indsendelse til vedkommende Anstalt, idet disse Omkostninger ikke ret vel kunne henregnes til Udgifter, der eventuelt skulle afholdes af Fattigvæsenet; ved Indsendelsen af Børn til Døvstummeinstitutterne fordres der saaledes en bestemt Ekviperung, der i og for sig maa siges at overstige det i Øjeblikket Nødvendige.

Til Kapitel VII.

Medens det i Almindelighed maa indrømmes, at den Omstændighed, at en Person er sat i den Nødvendighed at maatte ty til det Offentliges Hjælp for at skaffe sig og sine det nødvendige Underhold, paavirker hans Retsstilling og Selvstændighed saaledes, at Lovgivningen med Rette har udelukket ham fra at udøve de politiske Rettigheder og undergivet ham det Offentliges Disciplin, kan det neppe nægtes, at der gives Tilfælde, hvor der kan være Jøie til at tilstaa en Understøttelse af det Offentlige, der ellers vilde have Karakteren af Fattighjælp, saaledes, at de almindelige med Fattighjælp forbundne Virkninger ikke indtræde.

Herved sigtes i første Række til Trængs begrundet i Alderdoms svaghed. For den almindelige Bevidsthed stiller det sig som noget særlig haarbt, at den, der sit Liv igjennem har gjort sit Bedste for at ernære sig, skal, naar han paa Grund af Alderdoms svaghed bliver trængende til Understøttelse af det Offentlige, være underkastet de Vilkaar, der følge med Modtagelsen af Fattighjælp, at Fattiggaarden med dens Tugt og Tvang skal være det sidste Tilflugtssted for den affældige Gamle, der har arbejdet, hvad han har kunnet. Grunden hertil turde foruden i den herskende Pietetsfølelse overfor Alderdommen søges deri, at Alderdoms svækkelse er ethvert Menneske, der lever, underkastet, medens andre Trængsarsager, saasom Ulykkestilfælde, Sygdom og deslige hero paa Tilfældigheder.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Formen for Etableringen af en Alderdomsforsørgelse, der ikke skulde have Karakter af Fattighjælp, turde det hverken være hensigtsvarende eller fyldestgjørende at følge den

Bei, der er anvist i de tidligere fremkomne Lovforslag om Hjælpekasser. Ved saadanne Hjælpekasser vilde der for det første kun aabnes en Udgang for den Trængende til at faa Understøttelse men ingen Rette; og Udgangen vilde derhos være i høj Grad begrænset og afhængig af de Midler, hvorover vedkommende Hjælpekasse tilfældigvis raadede. De Indtægter, der skulde tilføres Kassen, vilde ikke blive af nogen Betydning, hvorimod dens økonomiske Evne i Hovedsagen vilde blive afhængig af Gaver, frivillige Tilskud fra Kommunerne og deslige. Med en saau selvstændig Stilling vilde Kasserne næppe blive i Stand til at gjøre Fyldest, deres Gaver vilde blive forskellige i de forskellige Egne — ja vilde endog kunne variere fra Aar til andet, og de vilde kunne lede til Misbrug i forskellige Henseender. Hjælpekasser, der vare byggede paa det omhandlede Princip, vilde i Virkeligheden blive „de Fattiges Kasse“ i en noget udvidet Stikelse, men at sidstnævnte Kasse ikke har svaret til sin Hensigt, turde være almindelig erkjendt.

Ved Affattelsen af Bestemmelserne i Forslagets § 64 som iøvrigt ogsaa ved Bestemmelserne i de andre Paragrafer i dette Kapitel er man gaaet ud fra, at den første Betingelse for, at der kan stilles Krav om Understøttelse af den omhandlede Art, maa være, at Vedkommende ikke er i Stand til at forsyne sig selv eller sin Familie, og at den Understøttelse, hvorom der kan være Spørgsmaal, ikkun kan være det nødvendige til Livets Ophold og Kur og Pleje i Sygdomstilfælde; hvad der gaar ud herover, maa blive en frivillig Sag. Betingelserne for og Størrelsen af den Understøttelse, der kan ydes, vilde saaledes falde sammen med, hvad der i saa Henseende gjælder for egentlig Fattighjælp; Forskjellen træder kun frem med Hensyn til Understøttelsernes Virkninger i Forhold til den Understøttede, hvad jo iøvrigt ogsaa er det; hvorpaa det for hans Vedkommende væsentlig kommer an. Da nu Ydelsen af Fattighjælp er en kommunal Sag, synes ogsaa den heromhandlede Understøttelse, ved hvilken der i og for sig ikke stilles større eller mindre Krav til Kommunen end dem, der allerede paahvile samme, at maatte betragtes som ren kommunal, og det stiller sig derfor som det eneste naturlige, at de skulde afholdes af de kommunale Fonds. Men i saa Fald turde det da ogsaa være den kommunale Bestyrelse, der har Raadigheden over Kommunens Midler, hvem det tilkommer at træffe de fornødne Foranstaltninger til Understøttelses Ydelse, og denne Bestyrelse vil i Virkeligheden ogsaa være i Besiddelse af de bedste Forudsætninger herfor.